

Spájanie sa, vraždy myšlienok a život v istine. Čo reálne hrozí vaxerskej sekte - propagátorom a nanucovačom smrtonosných MRNA injekcií (Nie je vhodné pre citlivé povahy)

- CZ24 News | 30. července 2021

SLOVENSKO: Najskôr začnem pozitívne, preto mi čitateľ bulváru prepáči, že krvák nechám nakoniec. Dnes prezvučala najskôr informácia od SMERu a následne od Republiky, že budú pracovať na spoločnom proteste 1.9 v Košiciach. K tomu len toľko. Priama výzva pre Róberta aj Milana. Chalani, nie všetci ľudia sa budú vedieť dostaviť do Košíc. Chápem, že v Košiciach je VSŽ, ktorá mesačne prepúšťa 29 zamestnancov, na východe je veľmi dobrá nálada na protesty, ľudia sa tam odmietajú opichávať experimentálnymi génovými terapiami a sídli tam inštitúcia, ktorá zradila ani už len nie za tých povestných 30 strieborných, teda Judášsky Ústavný súd. Aj keď to ústavný mi nejde napísať jednoducho, pretože tento súd porušil všetky princípy ústavnosti. Kto z Vás o tom ešte nie je plne presvedčený, tu je výklad niektorých častí Vladimírom Mečiarom, jedným z tvorcov Ústavy Slovenskej Republiky.

Tiež Róbert a Milan pouvažujte nad tým, že Košice sú málo. Krajské mestá minimálne, okresné optimálne. Stále je čas na prípravu cez Vaše štruktúry, cez starostov, primátorov aj nás, bežných občanov. A viete prečo? Totiž priplachtila zčista jasna takáto správa cez hlavné správy.

<https://www.hlavnespravy.sk/rsf-vyzyva-na-vysetrenie-utokov-proti-novinarom-pocas-protestov-aj-na-slovensku/2624446>

Píše sa v nej, že reportéri bez hraníc žiadajú ochranu pre novinárov, napádaných slovne na protestoch. Údajne, toľko tvrdenie reportérov bez hraníc, bola poškodená jednej televízii na Slovensku aj kamera. Toto neviem posúdiť, no čo viem posúdiť je selektívne neinformovanie televízií, printových a rozhlasových médií o čomkoľvek inom, ako o pochybných dátach o génovej terapii, ktorú pretláčajú, ako tzv. vakcínu. Nikde ani slovo o tom, že v tomto mesiaci sme "oslavovali" smutné výročie 18 tisícého oficiálne zomrelého a 1,5 miliónteho oficiálne poškodeného ťažkým poškodením občana štátov EU v databáze EMA štyrmi "vakcínami na COVID". No a teraz mi prišlo ku tejto správe ešte niečo emailom. Nalinkujem sem aj link na článok, ako aj článok sám, aspoň teda jeho časť. Pretože je to na zamyslenie.

Predtým, ako začnete ten príbeh čítať chcem, aby bolo jedno jasné. Vždy som bol za to, aby sa šlo v šlapajách Božieho zámyslu. Učenie Ježiša hovorilo o nezabíjaní. To isté učenie Dharmu. To isté iné učenia. Hovoria vždy o viere Bohu a práci na Bohu v sebe, kde čím sa človek viac priblíži svedomiu, tým skôr bude vidieť Jeho očami, a počuť jeho hlas v sebe. O to s väčším otrasom som čítal dolevedené riadky. Pretože vidím bohužiaľ to isté, čo autor. Koľko takýchto zamestnancov múzeí, policajtov, poľovníkov, vojakov, sbs-károv, zločincov, ale aj obyčajných ľudí, ktorí si zoženú zbraň načierno, koľko takýchto bežných ľudí, žijúcich pre svoje deti, rodinu a národ, môže toto postihnúť, lebo Vám verili?

Vláda Slovenskej republiky, Národná Rada Slovenskej republiky, Zuzana Čaputová, Ústavní sudcovia, novinári, "odborníci" spamätajte sa. Keď vyjde takýto článok, ako pustil pán Stwora na zvedavcovi, ako sme ďaleko od ďalšieho Harmana, ktorý tiež stratil všetko a stálo to ľudské životy. Prestaňte hrať túto globálnu hru a ja sa budem, spolu s veľa ľuďmi modliť, že už nikto nebude musieť napísať takých šlánok, ako dávam dole v plnom texte. A obávam sa, že človek, ktorý napísal ten text pôvodne, už je v stave, keď to, čo popisuje, videl vnútorným zrakom. Je strašné, ako dopodrobna tie pocity v obrazoch vyjadril... Zabráňte katastrofe, už bolo mŕtvych dosť.

Tu je link na článok a pod ním je článok ako taký, bez linkov na youtube hudbu na konci. Článok som daj modrou

<https://zvedavec.org/kultura/2021/07/8791-vzdor-22.htm>

Vz(d)or 22

Kruté rozprávanie o tom, čo sa sa môže stať, ak štát šikanuje svojich občanov

Muž sa pomaly preberal z plytkého spánku. Dávno nebol najmladší, takmer polovicu noci prebdel. Keď začalo svitať, vstal z lôžka a pristúpil k oknu. Odmietol olovenú ťažobu rodiaceho sa dňa rovnakého ako tých pred ním. Hlavou mu prebleskla spomienka na obľúbenú metaforu. Dnešok sa vskutku začínal podobať náhle ulovenej opici. Polhodinu cvičil, strečing, brušáky, kľuky, malé váhy, zopár krátkych sérií direktov a zasekávaných hákov adresovaných imaginárnemu protivníkovi. Osprchoval sa. Už dlhšie sa neholil, dnes to bolo inak. Zrkadlo jeho skúmový pohľad s úsmeškom opätovoľovalo. Vmietlo mu do tváre polonahú grimasu obkreslenú šedinami, vyžarujúcu únavu a trpkosť.

Nič, čo by nepoznal, vrátane zaťatosti vrezanej do hlbokých vrások okolo úst. Len v kedysi tmavých očiach sa dnes ukrývalo aj niečo iné ako smútok. Po kratšom zaváhaní si pristihol mokré vlasy nad čelom a na sluchách. Ako Sparťan pred bojom, uškrnul sa. Pri horúcej rannej káve zamyslene počúval Orbisonovu „Lásku tak nádhernú“ a Reovu „Cestu do pekla“. Výstižné, uvedomil si s pokojom, ktorý sa mu po mesiacoch vnútornej bolesti vystriedanej tupou prázdnotou v posledných dňoch rozlial v duši. Obe melódie v ňom prebúdzali spomienky, ktoré si inokedy rád privolával. Teraz ich spakruky odohnal. Na ceste, ktorú si vybral, by boli iba na príťaž.

Televízny hlásateľ alebo televízna hlásateľka, kto už má rozoznať tých progresívnych s výrazným mejkapom a celkovým výzorom odrážajúcim ľahostajnosť, bezpohľavnosť a uniformovanú prázdnotu figurín z výkladu, práve odrapotal/a ďalší z oznamov vrchnosti o všeobecnej povinnosti, ktorej sa majú ľudia znova podrobiť, lebo inak... Muž počul len zvuk slov. Obsah viet plynul mimo neho. Už mesiace. Opatrne, takmer s nehou, sa dotýkal zbrane, československej armádnej pištole vzor 1922. Za mlada pracoval v regionálnom múzeu, a tento pozoruhodný kus militárie sa mu dostal do rúk pri vyhľadávaní možných exponátov v rusínskej dedinke, v ktorej vedľa seba družne žili potomkovia pytlakov, pašerákov i žandárov. Unudená komisia ho do zbierok nevybrala, tak si ho ponechal. Príkladne sa o zbraň staral. Podarilo sa mu do nej zohnať muníciu bez toho, aby vzbudil podozrenie. Pištoľ mala zásobník na osem, žensky zaoblených, poslov smrti. Nekonečných osem. Jeho šťastné číslo. Z času na čas sa sám vybral do lesov. Strieľal na vlastnoručne vyhotovené terčiky, nie viac ako na vzdialenosť desať metrov a nikdy nie na živých tvorov. Zopár výstrelů, najviac tri za sebou, aby si overil funkčnosť zbrane a jej správanie, pozbierajúc nábojnice a rýchlo sa premiestniac. Mal pevnú ruku a dobrú mušku, od vojenčiny i pred ňou.

Nebolo to tak dávno, čo sa nočné a iné mory stali skutočnosťou a svet začal požírať sám seba. Muž

vedel o vojnách a pohromách minulých i súčasných z kníh a médií, toto však bolo niečo celkom nové. Doposiaľ nevidané a nepoznané. Nepredstaviteľné a nepochopiteľné. Nepriateľ, štát, nebombardoval, nestrielal a nepoužíval zbrane. I tak chcel trápiť svojich vlastných občanov tváriac sa pritom ustarostene, súcitne a priateľsky. Muž, podobne ako milióny iných, sa najprv snažil pochopiť a racionálne si vysvetliť, čo sa deje, dodržiavajúc postup vyvierajúci z formálnej logiky, nadobudnutého vzdelania, vedomej i mimovoľnej indoktrinácie poskytovaných štátom svojim subjektom v pevne stanovených mantineloch. Sprvoti odmietal akceptovať čoraz násťojčivejšie sa vynárajúce poznanie, že štát platený aj z jeho daní, sa z akýchsi dôvodov usiluje o jeho fyzickú elimináciu. Takisto aj jeho rodiny, priateľov, blízkych a im podobných, pokiaľ títo neboli nejakým záhadným spôsobom privilegovaní, vyselektovaní a vyňatí spod štátom organizovanej kolektívnej porážky na dystopickom bitúnku vlastnom dvadsiatemu prvému storočiu. Keď mu po preventívnom očkovaní proti epidémii zomrela manželka a ochrnula dospelá dcéra, nevýslovne trpel. Chytráci s diplomami sa snažili vysvetliť jeho túžbu po identifikovaní a nájdení vinníkov, s ktorou sa im zdôveril, ako únik od reality a hľadanie substitučnej kompenzácie za pretrpenú bolesť. Muž poslednú fázu, očakávané sa zmierenie s novým stavom, nedosiahol. Pochopil, že na logiku, aká platila doteraz, sa viac spoliehať nemôže, rovnako ako nemôže dôverovať súčasnemu štátu, ním kontrolovaným inštitúciám a politikom pri moci. Jediné, čo mu ostalo a čomu veril, bol jeho vlastný inštinkt.

Keďže aj on bol zaočkovaný, nevedel dňa ani hodiny. Hoci bol mocnej konštitúcie, musel sa poponáhľať. Znovu sa prinútil cvičiť. V priebehu dvoch mesiacov zhodil prebytočné kilá spolu s tatkovským bruchom. Zatvrdil svoje myseľ i srdce. Dospel k poznaniu, že ak ho chce štát naozaj fyzicky zlikvidovať, musí mať na to dôvod. Napríklad zapojením sa do úsilia o obmedzenie počtu hladných krkov na planéte, ktorá ich všetky nemôže uživiť a s túžbou dobre pritom zarobiť. Proti inštinktu vyvolených uskutočňovanému prostredníctvom inštitúcií zapredaných zisku postavil svoj individuálny vzdor podporený zbraňou. Od tohto okamihu ho už nezaujímalo nič iné ako pomsta za spôsobenú bolesť. V predchádzajúcom živote štandardného občana nebol mäkkýš. Napriek konzervatívnej rodinnej výchove nedokázal nastavovať druhé líce. Život ho naučil podávať ruku len raz. Mediálne komentáre vysvetľujúce potrebu ďalšieho, zrejme nikdy nekončiaceho očkovania, rovnako ako názory jeho odporcov, po ňom od istého času kĺzali ako dažďové kvapky po gumennom plášti. Pamätal si, že mnohí písali o hrôze, ktorá jedného dňa všetkým zaklopala na dvere. Niektorí vytrúbene a ľúbivo, iní racionálne a presvedčivo, a všetci dohromady zbytočne. Proti konkrétnemu zlu, ktoré im dýchalo na chrbát, nepohli ani prstom, pretože sa báli. O svoje holé životy, ktoré už aj tak nestáli za veľa.

Muž sa na tento deň pripravoval dlho. Nespájal sa s nikým. Na vyjadrenie svojho postoja nikoho nepotreboval. Nezaujímalo ho, či dokáže svoje počínanie obhájiť pred sebou alebo inými ako morálne a spravodlivé. Napĺňalo ho jediné. Spoznanie, že sa sám v sebe vrátil reverznou evolúciou tisíce, desaťtisíce rokov dozadu, nezvratne a neodvolateľne. Čoraz viac ho stravovala túžba, priam posadnutosť, dať pocítiť fyzické utrpenie tým, ktorí ho chceli spoločne s rodinou, nevedno prečo, zabiť, hoci nikdy nikomu vedome neublížili. Kašlal na vysokú politiku. Ako ciele ho nezaujímali pre neho nedosiahnuteľní Gates, Biden, Fauci, Merkelová, Draghi, Attali, Rothschild, Rockefeller, bratia Lehmanovci, Zuckerberg, Dorsey či Sörös, hoci nepochyboval, že aj na nich skôr či neskôr dôjde. Zaostril na lokálnych miestodržiteľov mocných tohoto sveta, inak bezvýznamných Matoviča, Naďa, Mikulca, Lengvarského a Kolíkovú spolu s ich lokajmi z radov provakcinačných aktivistov, predajných novinárov a ďalších koronových žoldnierov pretŕčajúcich sa v médiách. Neznamenal preňho viac ako hmyz a iné šváby. Nestaral sa, či ho domáca kompradorská politická kvázi-elita, výdatne a pravidelne korumpovaná farmaceutickou lobby, dodatočne predstaví ustrašenej verejnosti ako konšpirátora, psychicky narušeného jedinca či inak. Návrat do minulosti ukrytej v jeho vlastnom vnútri v ňom prebudil inštinkt pravekého lovca a zabijaka, ktorý sa pri ochrane seba a svojej rodiny, aj keď len s malou šancou prežiť, neváha postaviť s kamennou sekerou a oštepom jaskynnému

medveďovi alebo svorke vlkov.

Nezáležalo mu ani na tom, či mu ďalšie generácie postavia pomník alebo preklávajú jeho pamiatku. Už vôbec ho nebrzdilo pomyslenie na posledný ani žiaden iný súd. Spomienky na to, čo bolo a zvažovanie toho, čo by ešte mohlo byť. V posledných mesiacoch, v ktorých sa sám v sebe nanovo zrodil, mu pri pomyslení na rýchlo sa blížiaci deň symbolického vyrovnania si účtov so súčasným štátom a jeho nohsledmi prúdila v žilách krv ako už dávno nie. Nanajvýš pri Fogertyho „Narodenom v ‚Zálive‘“ a Joelopej „Veci dôvery“, pri počúvaní ktorých mobilizoval a cvičením trápil svoje ochabnuté, no stále poslušné telo odvyknuté námahe každodenného tréningu a pravidelných zápasov spred desaťročí. Za navonok pokojným a vyrovnaným zovňajškom človeka, s ktorým už nik neráta, sa skrývala smrť, chladnokrvná pripravenosť štedro ju rozdať a napokon aj prijať. Muž sa nestaral o to, či sa odhodlajú k podobnému konaniu ďalší inšpirovaní jeho príkladom, aby ho nasledovali alebo dokonca predčili. Nič ho neťažilo, stál rovno pred sebou i v sebe samom. Bol rozhodnutý porátať sa s vinníkmi zodpovednými za jeho utrpenie a za utrpenie jeho malej rodiny. So starostlivo vybranou vzorkou vinníkov nachádzajúcich sa v jeho dosahu ešte predtým, ako sám odíde. Samson na poslednej hostine Filištíncov a zároveň aj svojej. Zradený, zajatý, oslepený, no nezlomený bojovník, ktorému znovu dorástli vlasy bez toho, aby si to jeho na ňom sa zabávajúci páni všimli. Dnes rovnako ako kedysi.

Pred odchodom už predaný petržalský byt dôkladne poupratoval. Nezanechal žiaden list vysvetľujúci príčinu jeho konania. O dcéru, ktorej stav si vyžadoval sústavnú lekársku opateru a dozor, sa postaral. Pri vychádzaní z paneláka úctivo pozdravil susedu, sedemdesiatničku nevysokej postavy, ktorá si niesla v malej taške domov skromný nákup dôchodcu. Kedysi bola učiteľkou, akiste vychovala stovky slušných ľudí. Z dôstojnosti jej neubral vek ani rúško, za ktorým sa skrývali živé a inteligentné oči. Mužovi veľmi pripomínala pani Annu H., jeho starostlivú a láskavú učiteľku zo základnej školy, ktorú zbožňoval rovnako ako ona jeho. Možno by ju jeho rozhodnutie zarmútilo, a možno by ho pochopila. Ktovie. Vyšiel na ulicu nadýchnuc sa čerstvého marcového vzduchu, ktorý ním prenikol skrz naskrz a nahnal mu slzy do očí. Mal na sebe oblečené športové nohavice, mikinu a ľahšiu vetrovku, všetko tmavšie. Napriek tomu nepôsobil ako prestarnutý rocker alebo obstarožný motorkár. Na nohách mal pevnú obuv podbitú cvočkami. Nebol Rambo a neovládal krav magu, avšak jeho viac ako sto kíľ a sto deväťdesiat centimetrov sa v dave nestratili. Vedel presne, čo ide urobiť, prečo a ako. Tieto atribúty spolu s výzorom zachovalého, prešediveného čerstvého dôchodcu, ktorý si vyšiel na nákup či len tak na prechádzku, mu zatiaľ postačovali. Spoliehal sa na moment prekvapenia.

Muž vedel o byte, v ktorom sa pravidelne schádzali prominentní vakcinační aktivisti. Stálicami boli dvaja starší muži, ktorých srdnaté, neraz zlostné, na hranici zákona i za ním balansujúce komentáre namierené proti odporcom súčasného režimu, podporujúce bezpodmienečné a bezvýhradné zaočkovanie celej populácie, sa pravidelne objavovali v médiách, blogoch, na sociálnych sieťach a internetových fórach. Pravidelne ich navštevovali ďalší. Vyziabnutý muž v strednom veku s nezdravou popolavou tvárou, zrejme nejaký literát, ktorý naháňal dielo svojho života, a provokujúco agresívna novinárka z provládneho, pasívne-agresívneho denníka. Na Slovensku nič neutajíš, v Snine ani v Bratislave. Muž chodieval k staršej bytovke na Štrkovci, v ktorej sa byt nachádzal, v rôznom čase a počasí, aby spoznal rytmus života jej obyvateľov, nezdržiavajúc sa na jednom mieste príliš dlho. Dnešný deň mu dokonale vyhovoval. Bol štvrtok predpoludním, deň nových letákov a hromadných nákupov v supermarketoch. Do vchodu vošiel spolu so starším manželským párom, ktorý sa práve z nákupu vracal. Tí si ho premerali a vyhodnotili ako nerizikového. Muž si neskrýval tvár, nemal prečo. Pôsobil zodpovedne, predvídateľne a dôveryhodne. Pri nastupovaní do staručkého výťahu, kde sa toho veľa nezmestilo, dal páru prednosť. Prívetivo povedal, že počká. Keď sa výťah vrátil, vyviezol sa ním na šieste poschodie. Pri dverách bytu dva razy krátko, nástojčivo zazvonil. Otvoril mu jeden z dvoch starších mužov so spýtavým výrazom v tvári a zvedavým „prosím?“.

Chriaštel', a pritom taký bojovný, pomyslel si muž. Vtlačil ho do predsiene pritlačiac mu pištoľ na brucho. Ohromený hostiteľ sa nestihol ani zľaknúť, na rozdiel od ďalšieho muža a ženy, ktorí sedeli pri stole v obývačke a zápalisto diskutovali. Neveriacky pozerajúc s pootvorenými ústami na nečakaného a nepozvaného hosta neboli schopní vydať ani hlásku. Muž bleskovo strelil svojho nedobrovoľného sprievodcu cez malý uterák, ktorý si so sebou priniesol, do pravej sluchy. Tí dvaja pri stole skameneli. Druhý muž sediaci v kresle sa odrazu nevedel nadýchnuť. Návštevník sa im obom stále uprene pozeral do tváří. Odmietajúc uveriť, čo práve videli, nezačali kričať. Až o pár sekúnd začala žena fikať a triasť sa na celom tele. „Prosím, prosím, mám malé deti,“ vyrážala zo seba. Hlas jej klokotavo zlyhával a naberal na sile ako nepodarené jódlovanie. Argument bol odmietnutý. Muž žene z dvoch metrov rezolútne strelil do čela. Potom sa nenáhľivo otočil k cieľu číslo tri. Obišiel ho a postavil sa za neho. Starší muž v kresle sa celý napäť, no nepokúsil sa vstať. Šokovaný a zošúverený sa do kresla vtlačil ešte viac. Strelec mu ľavou rukou, takmer láskavo, pritlačil hlavu na hrud'. Rana do zátylku skončila život muža v kresle v okamihu kratšom ako je zapnutie či vypnutie izbových svetiel. Znelo to ako hlasné rozbitie orecha kladivom. Alebo krátky výpad mixéru. Nevyžiadalo si to veľa času a námahy.

Muž počas uplynulých troch minút, dlhšie sa v byte nezdržal, nepovedal ani slovo. Nezahľádal stopy, nepozbieral nábojnice. Zásobník nedopáskoval. Poutieral sa a vyšiel z bytu jemne za sebou zatvoriac dvere.. Výstrely nemuselo byť počuť, pokiaľ vo vedľajšom byte nebýval vojak alebo policajt, tí by ich rozoznali okamžite. Muž si privolať výťah a pokojne doň nastúpil. Zviezol sa na prízemie a vyšiel z domu nikoho nestretnúc. Ešte predtým si dal dole vetrovku a hodil ju spolu s uterákom do výťahovej šachty. Nepociťoval radosť, zadostučinenie, vyprázdnenie ani naplnenie. Len metodicky dodržiaval postup. Emócie prežil už vtedy, keď celú vec plánoval. V hlave mu oslobodzujúco znela Bielayova „Ako sa má tvoja bolesť ?“. Nostalgická, svižná melódia pripomínajúca chvíle osobného šťastia mu ani na sekundu nezastrela myslenie a uvažovanie. Pokojnou chôdzou pokračoval ulicou. Na autobus, ktorým sa chcel zviezť do centra, nastúpil na najbližšej zastávke. Odhadol, že má dve až štyri hodiny, kým sa začne pohon. Trestný záznam nemal, teda ho najprv musia, najskôr cez kamery, identifikovať. Muž však opustiť mesto nehodlal. Vyhladol. Na starých Nivách z autobusu vystúpil a pristavil sa pri stánku s rýchlym občerstvením. Doprial si horúci, dobre opaprikovaný guláš so šťavnatými kúskami mäsa a zemiakmi, v ktorom mohla stáť lyžica. S chuťou si doňho namáčal rohlíky. Oblúbené jedlo zapil iskrivou kofolou sipiacou ako had. Po chvíli si dal dve rumby, ktoré vytiahol z vrečka nohavíc. Bodkou za obedom bolo malé vychladené frapučino v skle. Presila proteínov, karbohydrátov a kofeín fungovali okamžite. Príval energie bol ako vzbúrený vodopád, ktorý sa tentokrát rútil do výšav. Vydrží mu to práve toľko, koľko treba. Muž sa teraz cítil „čirý ako kryštál, ostrý ako nôž“ z „Extrémov“ Billyho Joela. Bol pripravený pokračovať v plnení svojho plánu. Horizont, ktorý nič neukrýval, bol už blízko.

Z Nív muž zamieril pešo k Ondrejskému cintorínu. V jednej z okolitých ulíc mal prenajatý byt poslanec parlamentu známy vehementnou obhajobou povinného očkovania a jeho veľkňazov. Bol to srdnatý krikľún vyššieho stredného veku a prostrednej, zaoblújúcej sa postavy. S obľubou ziapal po ostatných poslancoch, ktorí s jeho názormi podfarbenými vystupovaním nefalšovaného odroňa nesúhlasili. Muž sa spoliehal, že o tomto čase bude cieľ číslo štyri doma. Parlament nezasadal, ale štvorka sa zvykla v prostriedku týždňa zdržiavať v hlavnom meste obháňajúc kšefty a frajerky. Nemýlil sa, poslancovo auto bolo zaparkované pred zvonku starým, zvnútra určite opulentne renovovaným domom. Takto to totiž mali tí finančne dobre zabezpečení radi. Muž sa postavil obďaleč tak, aby ho z okien obrátených k parkovisku nebolo vidno. Čakal. Dostať sa do domu bolo ťažšie ako do radovej bytovky na Štrkovci postavenej za socializmu, no muž to napokon ani nepotreboval. Poslanec bol verejný činiteľ, ergo zaslúži si verejnú popravu. Mužovi šklblo tvárou, smiech to však nebol. Po necelej polhodine sa vchod otvoril a poslanec s neznámou, asi štyridsaťročnou pohľadnou ženou, si to veselo namierili k autu. Muž nebol ďaleko. Potreboval len niekoľko zrýchlených krokov aby bol pri dverách na vodičovej strane zároveň s číslom štyri. To sa práve chystalo nastúpiť do auta.

Poslanec urobil polobrat, aby zistil, kto a prečo k nemu pristúpil. Na bezdomovca žobrajúceho o drobné napriek oblečeniu s flákmi pristúpivší nevyzeral. Muž vytiahol spod mikiny pištoľ, avšak poslanec bol pohotový. Hustý. Zachytil mužovu ruku so zbraňou a druhou sa ho snažil udrieť do tváre. Váha a dlhšie ruky sa v krátkom zápase ukázali ako útočníkova výhoda. Muž napokon dokázal vystreliť. Nevedel, kam cieľ zasiahol, no vďaka bolestivému výrazu v poslancovej tvári a krvi, ktorá na neho vystrekla vedel, že uspel. Štvorka sa s chrapotom zosunula na zem. Muž vo svojom vnútri s uznaním kvitoval, že sa cieľ mužne bránil. Sklonil sa nad neho a pár sekúnd sa mu díval do očí. Z diaľky započul niečo ako sirénu. Číslo štyri síce evidentne odchádzalo do večných lovíšť, alternatívne do záhrobného parlamentu, no muž si chcel byť istý, že sa tak naozaj aj stane. Ležiacemu, trochu nešikovne, strelil zboku do hlavy. Výstrel zblízka hoci aj z malej ručnej zbrane mal devastačný účinok. Kúsky kostí a mozgu postriekali mužovu tvár, ruky i zbraň. Pomaly sa vzpriamril. Uvedomil si, že žena, ktorá poslanca sprevádzala, hystericky jačí. Keď sa na ňu pozrel, stíchla. Ticho, ktoré nasledovalo, kričalo ďalej. Žena si pritlačila dlaň chrbtom na ústa a vytreštenými očami muža sledovala. Ten si papierovou vreckovkou poutieral tvár a s pokojným „neublížim vám“ sa začal vzdávať. Oproti nemu kráčala mladá mamička tlačiaci kočík s dieťaťom. Všetko videla zo vzdialenosti približne dvadsiatich metrov. Keď ju muž míňal, plakala, čupnúc si na chodník vedľa kočíka. Muž letmo evidoval, že je to len dôsledok šoku a pokračoval v chôdzi. V zásobníku mal o jeden náboj menej, ako plánoval, ale vždy to bolo dosť. Na dome sa práve začínali otvárať okná.

Muž zabočil do vedľajšej ulice. Kryjúc si zbraň v záhrení ju za pochodu poutieral do mikiny a pohľadom zbežne skontroloval. Zdala sa byť v poriadku. Zakrvavenú mikinu si dal na moment dole. Obrátil ju futrom von a znovu obliekol. Vrátil sa do blízkosti zastávky MHD na Rajskej. Stálo tu dosť ľudí vrátane mladých s hlavami v mobiloch. Chvíľu zvažoval, či má nastúpiť, nechcel však riskovať. Políciu nevidel a nepočul ani kvíliace sirény. Mohol to byť zámer, aby ľudia nepanikárili a páchatel si nebol istý, či o ňom vedia a koľko. V dosahu bolo viacero policajných staníc. Muž sa nakoniec rozhodol pre taxík. V ňom bude len sám s vodičom. Gestom si spred nemocnice jeden privolal. Bol to cezpoľný na ošumelej Dácii, ktorý si prišiel do „krásavice“ privyrobiť. Osamelý, plachý vlčko nepatriaci do svorky skúsených a prešibaných taxikárov hlavného mesta, ktorí mali ňuch na ľudí ako policajný kopov a o všetkom podozrivom by okamžite informovali policajtov. Trefa. Vodič, štyridsiatka a niečo, bol vďačný za každého klienta. Rešpektoval, že muž bol skôr mlčanlivý, hoci po zadaní destinácie prehodili zopár slov. Tichých si obozretní všimajú viac. Toto nebol taxikárov prípad. Muž vystúpil oproti Kauflandu na Trnavskej. Zaplatil desinou, výdaj gestom odmietol. Vďačný taxikár mu ešte stihol popriať pekný deň, ale muž na to už neragoval. Strihol si to z Trnavskej zozadu na Haburskú popri bytovkových garážach. Tak, ako očakával, na ich konci stála zaparkovaná policajná kia s dvomi príslušníkmi. Muž zaklopal na okienko spolujazdca. „No prosím“, zaznel otrávený hlas jedného z policajtov. Muž sa ho spýtal, či sa tu niečo deje, keďže sa práve vracia z práce. „Občan, choďte pokojne domov, nestarajte sa. Nepozeráte televíziu? Neviete, čo sa deje? Všetko sa dozviete“. „Takýchto starých mumákov mám najradšej, do všetkého kafrajú. Mali by sedieť do..“ Starší z policajtov už poslednú vetu svojmu kolegovi za volantom nestihol dopovedať. Strela z dvadsaťdvojky ho zasiahla z boku do temena vyletiac krížom cez predné sklo. Strelec dával pozor, aby nezasiahol vodiča. Bolo to mladé ucho, elév, ktorý nedávno skončil akadémiu. Akiste nechodil do hliadky dlhšie ako pár mesiacov. Uniforma, ktorá na disciplinovanú slovenskú verejnosť tradične platila, náhle stratila svoje čaro. Na muža so zbraňou spolu s patronizujúcim správaním sa jej nositeľa zapôsobila ako červené súkno na býka. Dráb bez škrupulí, sluha mnohých režimov a pánov, typ evidentne obľubujúci šikanu a buzeráciu občanov, práve dostal svoje. Nemuselo tomu tak byť.

Vodič kie bol v šoku. Od pásu nahor bol celý od krvi a kašovitej zmesi. Zo strachu sa pomočil a celý sa nekontrolovateľne triasol. Jeho kolegom s hlavou na prednom plaste ešte šklbalo. Muž chcel vodiča upokojiť. Mladosť dávala chalanovi šancu. Obchádzajúc auto muž zrazu pocítil tupý úder. Akoby mu niekto poriadnu vrazil do ramena. Prvý výstrel nepočul, ďalšie už áno. Uvidel policajta s rukou napriahnutou k strelbe, ktorý vyšiel spoza rohu bytovky. Bol to vysoký tridsiatnik atletickej

postavy. Fitko a pravidelná strava, muž zaregistroval hrozbu predtým ako schytl zásah do stehenného svalu. Paradoxne mu to pomohlo. Tak rýchlo by nedokázal zaľahnúť. Teraz poležiačky, krytý blatníkom, dva razy vypálil šikmo dohora na približujúcu sa postavu. Azda trafil. Oproti nemu rýchlo kráčajúci policajt si zrazu z boku chytil hrdlo akoby ho poštípala osa v okamihu vypustiac zbraň z ruky. Spod dlane mu cícerkom tiekla krv. Poskladal sa na kolená, štyri – päť metrov od ležiaceho strelca, gániac na neho a nevyberane mu nadávajúc. Motorika a artikulácia mu fungovali, nezomrie. Muž medzitým siahol do vrecka vyberúc náboj z guče ďalších v olejom napustenej vreckovke. Tak predsa mu nakoniec jeden chýbal. Deviaty, posvätné číslo Mongolov. Pocta Subotajovi, preblesklo mu myslou. Náboj vložil do prázdneho zásobníka a nabil zbraň. Doteraz šliapala perfektne. Pozrel sa na policajta, ktorý zbledol a zmeravel. Muž na neho namieril zbraň a pár sekúnd rozmýšľal. Napokon sa uškrnul. Jeho vlak práve prichádzal, aby vzápätí hneď odišiel. Muž na tejto ceste nepotreboval ďalších spoločníkov. Zavrel oči rýchlo si priložiac pištoľ k pravému spánku. Zamrmľajúc niečo sám pre seba bez zaváhania potiahol spúšť. Beloba, do ktorej náhle vhuhol, bola belšia ako všetok sneh jeho života. Tí, ktorí dobehli k autu hliadky privolaní výstrelmi už nemohli počuť, že posledné mužovo slovo bolo axios.

Dovetok

Autor sa čitateľom ospravedľňuje za naturalistický a expresívny opis udalostí vo fiktívnom príbehu vzbury jednotlivca proti utláčateľskému režimu realizovaným štátnou mocou.

Autorovo rozprávanie je legitímnou reakciou znepokojeného občana na verejné vyhlásenia, ktoré volajú po násilí, „bitúnkoch“ a znásilňovaní verejnosti povinným očkovaním. Rovnako na vyhlásenia tých, ktorí vulgárne, s pohrdaním a dešpektom, členov súčasnej vlády nevynímajúc, urážajú občanov a svojvoľne zavádzajú opatrenia smerujúce k potláčaniu prirodzených ľudských a občianskych práv spôsobom odporujúcim Ústave Slovenskej republiky, jej demokratickému charakteru, platnej vnútroštátnej legislatíve, ako aj medzinárodným zmluvám a dohovorom, ktorých je Slovenská republika signatárom.

Autor upozorňuje, že v prípade pokračujúceho a naďalej stupňovaného nátlaku štátu na občanov, ktorí sa nestotožňujú s názormi, násilnými a perzekučnými metódami súčasnej vládnej garnitúry, sa riziko naplnenia zatiaľ fiktívnych scenárov rapídne zvyšuje. Vyjadruje svoje osobné želanie, aby k udalostiam, ako sú opísané vyššie, na Slovensku nikdy nedošlo.

Príbeh nie je v žiadnom prípade návodom ako riešiť nahromadené spoločenské problémy vrátane najaktuálnejších. Má slúžiť ako varovanie a prevencia pred vznikom nepredvídateľných situácií a udalostí, ktoré sa nebudú dať zastaviť a kontrolovať.

Tu článok končím, som z tých obrazov stále otrasený a dúfam, že sa to nestane. Žiadnemu politikovi, novinárovi ani príslušníkovi Polície SR, smrť nie je cesta... Diskusia je otvorená.

Jox